

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Björn Persson
SOM MAN SÅR
FÅR MAN SKÖRDA

En kriminalroman

ISBN: 978-91-637-5060-1

© Björn Persson 2014

Storjordenvägen 68

864 31 Matfors

060.24415@telia.com

Text och idé: Björn Persson
Omslagsfoto: Patrick Lindblom
Redigering: Caroline Lorentzon

Alla händelser, personer och platser som förekommer i boken är påhittade. Alla eventuella likheter med verkliga personer eller händelser är om de förekommer en ren slump.

Utgiven av Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se

Till minne av min far
Benny Persson, 1946-2014

Kapitel 1.

Folke Valdemar Boman tog sig med viss möda ut genom den smala dörröppningen till den gamla husvagnen av märket Adria och ner på marken igen, innan han vände sig till mannen i den slitna jeansjackan, som han nyss förevisade innandömet på vagnen för.

”Vad tycker du? Ska du ha den, eller?”, sa han.

Mannen i jeansjackan grymtade något otydligt och böjde sig i stället för att svara ner för att inspektera husvagnens slitna däck. Boman betraktade mannens långa slitna hår när han stod där ovanför honom och tänkte för sig själv att det var en jävel att vara omständig. Det var sent på eftermiddagen och höstsolen hade börjat gå ner. Det var lite fuktigt i luften som det brukar kunna vara i Norrland i slutet av september månad. En del av löven på träden var gula medan en del fortfarande behöll sommarens färger något tag till. Det skulle snart börja mörkna och Folke Valdemar Boman började bli lite otålig.

De hade tillbringat en god stund med att inspektera vagnen utan att komma till skott. Mannen med det långa slitna håret och jeansjackan hade inte sagt så mycket utan mest muttrat och hummat och låtit Boman få sköta snacket och nu började Boman ledsna. Det var inget överpris han hade begärt i annonsen.

Herre gud, vad är 5 000 spänn för en husvagn? Låt vara att den sett sina bästa dagar. Men vadå, tänkte han medan han strök sig över byxfickorna för att finna ut var han lagt cigaretterna. Han fick tag på ett skrynkligt paket gula Right och skakade vant fram en cigarett.

”Däcken är väl inte de bästa. Men för det här priset får du nog

inte vara alltför kitslig”, sa han medan han fumlade med tändaren för att få fyr på ciggen. Mannen nere vid marken sa ingenting, men reste sig upp och gick mot den bakre delen av vagnen. Boman struttade efter medan han drog in ett djupt halsbloss. För en utomstående betraktare skulle det antagligen ha sett ganska komiskt ut, som fyrtornet och släpvagnen ungefär. Men det var inget komiskt över det som väntade.

Folke Valdemar Boman var en man som definitivt sett sina bästa dagar. Han såg ut att vara någonstans i sextioårsåldern. Han var inte speciellt lång utan tvärt emot tämligen liten till växten. Ett faktum som förstärktes av att han rörde sig aningen kutryggigt och hållningslöst. Ansiktet var något rödmosigt, och att han genom åren avsmakat en del destillerade drycker märktes. Om inte annat så på den blålila ton hans näsa antagit.

Kläderna Boman bar satt illa men var relativt rena, även om en och annan oljefläck syntes på de säckiga byxorna. Han stank av inpyrd cigaretttrök, som den inbitna storrökare han var. Det mest framträdande draget i Bomans uppenbarelse var den skygga blick som alla skojare har. Och att Boman var en skojare, det rädde det inga tvivel om. Han hade i huvudsak genom livet försörjt sig på en tveksamt utdelad förtidspension som härstammade från den tiden då Försäkringskassan inte var lika nogräknad som idag.

Folke Valdemar Boman hade en gång i tiden utbildat sig till bilmekaniker och bilplåtslagare, men i mitten av sjuttioalet hade han fått ett läkarintyg i utbyte mot att han i tysthet fixat till några blodiga bucklor på en bil åt en nervös läkare som brutit på tjeckiska. På den tiden hade Boman hankat sig fram i Stockholm. Boman som aldrig varit speciellt sugen på fasta jobb, hade då och då hyrt en verkstadslokal på kvällar och nätter och lagat bilar mot svarta pengar när andan fallit på. Eller när plånboken varit tunn. En annons i Gula tidningen och så hade han jobb ett par dagar. Vid ett sådant tillfälle hade tjecken för första gången kommit in i Folke Valdemar Bomans liv.

Det hade varit sen kväll och Boman hade haft fullt upp med att skruva en ny skärmkant på en tillknycklad Amazon. Han hade

bokstavligen hållit på att skita i byxorna när någon plötsligt hade knackat honom på axeln. Knackaren var en lång, oerhört tunn man, utrustad med en väldig örnnäsa och med sitt tunna stripiga hår kammat i en typisk öststatsfrisyr med snedbena. Han var iklädd en dyr men illasittande kostym. Mannen såg svettig och besvärad ut när han tog till orda.

”Kan du fixa krock?” hade han frågat på bruten svenska.

”Va?” hade en darrande Boman sagt, med en puls som varit närmare 200 men nu var på väg ner till mer normala 80 igen. Han hade inte förstått något av vad tjecken försökt säga. Han hade haft fullt upp med att komma till sans efter skrämselfchocken han nyss utsatts för. Den svettige och märkbart stressade utlänningen hade försökt igen:

”Jag har krock. Bil bucklig. Du fixa. Ja?”

”Du har krockat och vill att jag ska fixa till bucklorna?” sa Boman, som nu hade börjat förstå vad den tunne tjecken ville ha sagt. Han hade suckat och vänt sig mot Amazonen igen.

”Du får komma tillbaka en annan kväll. Jag har fullt upp här”, hade han fortsatt och tagit ett nytt tag om skärmkanten. Men tjecken hade inte gett sig.

”Du förstå inte, mycket pengar om laga nu.” Vid orden ”mycket pengar” hade Bomans sinne för affärer vaknat till och han hade gått med på att ta en titt på bilen, som visade sig vara en vit Alfa Romeo. Inte en direkt vanlig bil i det svenska sjuttioalets bilpark.

Den var parkerad i mörkret men Boman hade sett att förutom att fronten var nedsmetad med blod, så var både huven och ena framskärmen tillbucklad, som om den träffat något i alldeles för hög fart.

”Jaha, vad har du varit ute på för något då?”

”Inga frågor du få mera pengar, ok?” hade det kommit snabbt från tjecken, som vid det här laget börjat lugna ner sig och nu pratade ganska lättförstådd svenska.

”De säga du kunna vara tyst. Göra jobbet på bil, inte säga. Jag fixa mycket pengar i din bixa.” hade han sagt. Det hade tagit ett tag innan Boman fattat vad tjecken menat med ordet ”bixa” men när

han förstod att denne avsåg "ficka" som "pengar i Bomans ficka" blev han intresserad.

Han hade gjort jobbet, vilket tagit hela natten. Sopat undan alla spår på bilen och hållit tyst när han dagen efter läst i tidningarna om smitningsolyckan som inneburit att två tonårstjejer på väg hem från en fest avlidit efter att de, efter vad polisen förmodat, blivit påkörda av ett rattfylllo, som naturligtvis inte gett sig till känna. Man hade inga spår att gå efter men uppmanade allmänheten att hålla utkik efter en våldsamt krockskadad bil. Flickorna hade troligen dött omedelbart av den kraftfulla smällen och något signalement på bilen hade inte gått att få. Det fanns inte heller några bromsspår på platsen.

Folke Valdemar Boman hade ryckt på axlarna. Det var inte hans sak.

Han hade under natten lyckats luska ut att tjecken, som hette Domancek, var läkare på ett av de större sjukhusen i Stockholm och att han skulle återkomma. Boman hade fått hans pass som pant. När läkaren några dagar senare hörde av sig för att göra upp och få tillbaka passet, hade Boman bara sagt:

"Förtidspension. Skriv ett intyg som ger mig förtidspension". Den tjeckiska läkaren hade tittat på honom som om han kommit verkligen billigt undan.

"Inga pengar?" hade han frågat Boman. Men Folke Valdemar Boman hade tyckt att bättre ekonomi än en månatlig statligt utbetald förtidspension kunde han knappast få.

Och så hade det blivit.

Den tjeckiskfödde läkaren hade sedan dess klarat sig ganska bra på grund av den idé han fått genom Folke Valdemar Bomans intresse för att bli förtidspensionerad. Han hade återhämtat sig mentalt ifrån smitningsolyckan rätt snart. Tjejerna hade ju faktiskt bara sprungit rakt ut i vägen utan vidare, han hade ju inte haft någon som helst chans att göra något. Att han druckit och satt sig bakom ratten hade ju inte med den saken att göra, enligt honom.

Tämligen omgående efter historien med Folke Valdemar Boman hade Domancek börjat fabricera än det ena, än det andra intyget

om ryggsador, och andra lämpliga krämpor, som innebar att muskelknutar, motorcykelligister och en del andra goddagspiltar i evinrerlig tid skulle kunna leva ostört på staten.

Alltid mot en nätt liten summa i bidrag till Rinos Domanceks egen "bixa".

I en strid ström hade summan ökat på det nummerkonto han skaffat i Schweiz före flytten från dåvarande Tjeckoslovakien. Sjuttio- och åttioalet hade varit en guldgruva för Domancek, som numera bodde större delen av året på skatteparadisön Bahamas, där han levde gott på det kapital han byggt upp genom att skriva sjukintyg.

Eftersom Domancek numera var förtroendeläkare åt Försäkringskassan, var det så gott som vattentätt med en förtidspensionsansökan undertecknad av Rinos Domancek. Läkarbranschen hade alltid varit en lukrativ bransch.

Bomans läkarintyg var alltså intakt. Men eftersom han inte hade någon livränta så var pensionen inte värd lika mycket längre, och nu när han snart skulle bli vanlig pensionär skulle det bli ännu mindre i plånboken.

Av en ren slump hade han för något år sedan upptäckt Domancek inne i staden, och när han senare, av ren nyfikenhet, kollat upp honom via nummerupplysningen hade han upptäckt att tjecken tydligen lämnat Stockholm och flyttat till Norrland. Boman hade ett tag funderat på att testa lite utpressning, men bestämde sig för att låta det bero. Domanceks brott var säkert preskriberat redan. Och vad hade han förresten för bevis?

Även om Boman inte drog sig för speciellt mycket, så hade han på något vis helst velat glömma att han någonsin träffat Rinos Domancek, vilken han tyckte var en otäck person med obehagliga bekanta.

En enda gång på alla år, och det var bara för någon månad sedan då en av hans få riktiga vänner behövde hjälp, hade han kontaktat läkaren. Domancek hade låtit förvånad när han hört av sig per telefon efter så många år. Han hade varit fåordig och bett honom ringa på ett annat nummer nästa dag. Det hade varit ett väldigt hemlighetsmakeri. Numret kunde han hämta i ett kuvert adresserat till honom i

en tobaksbutik nere på stan. Tjecken hade varit fåordig och tystlåten. Boman hade nästan ångrat att han tagit kontakt. Domancek hade dock lovat att hjälpa honom. Han hade inte krävt några gentjänster men det lät på honom som att han inte gärna ville höra av Boman igen. Något som även passade Folke Valdemar Boman bra. Han ville helst inte tänka på den tjeckiske läkaren.

Boman hade fortsatt att dryga ut pensionen genom att laga och sälja gamla bilar. Lönsamt det också, eftersom han inte gärna skrev ut några kvitton på sina jobb utan föredrog att göra det utan någon inblandning av skattemyndigheterna. Och på de kvitton han ändå skrev behöll han inga kopior så när det var dags för deklaration brukade han oftast glömma bort dem. Hittills hade det gått bra.

Nu såg han fram emot att göra ännu en affär.

Han skulle äntligen bli fri den gamla husvagn som han inte använts alls de senaste åren. Vagnen hade han en gång i tiden köpt för att använda som fiskestuga i fjällen, men det hade inte blivit så värst många resor. Den hade mest stått på gården sedan han kommit över den, och var ganska förfallen vid det här laget. Boman var smått nervös över att den tilltänkte köparen skulle upptäcka hålen i det murkna golvet som han nödtorftigt skylt över med bitar av plywoodskivor. De sönderrostade uppställningsfästena hade varit svårare att täcka över. Men tydligen hade han lyckats, för mannen i jeansjackan hade inte berört detta alls. Han hade inte sagt just någonting överhuvudtaget. Något som Boman fann alltmer underligt.

Mannen i jeansjackan hade hört av sig angående husvagnen och de hade bestämt träff hemma på Bomans gård, som låg några mil väster om staden. Boman hade haft annons i en av lokaltidningarna den gångna helgen, men eftersom ingen ringt på annonsen hade han trott att han skulle få behålla vagnen ännu en period. När telefonsamtalet kommit hade hoppet om en stundande försäljning stigit hos Boman, och han hade redan där känt vittringen av extrapengar. Och även om ”jeansjacksmannen” låtit aningen förvånad när Boman frågade om han ringde angående annonsen på husvagnen, så hade inte Boman reflekterat speciellt lång stund över detta, utan i tankarna hade han redan svävat iväg åt vad han skulle göra

med pengarna om han lyckades sälja husvagnen.

Att reparera gamla bilar var en inte direkt lönande bisyssla numera. Han kunde inte konkurrera alls, med tanke på alla nymodigheter och datorer som behövdes för att hitta felan på dagens bilar. Snart var det knappast någon som åkte omkring i de gamla häckar som Boman var i stånd till att laga. En försäljning av den gamla husvagnen skulle innebära en skaplig extraslant, utan att han ens skulle behöva smutsa ner sig. Nu var Boman inte lika säker på att det skulle bli något över huvud taget eftersom mannen i jeansjackan verkat fullkomligt ointresserad under visningen.

Folke Valdemar Boman började bli lite smått irriterad över att affären såg ut att glida honom ur händerna. Han hade sett fram emot en finare middag på en hyfsad restaurang. En rejäl fylla och kanske ett fruntimmer. Men nu verkade det som om alla planer han gjort upp var på väg att gå i stöpet.

Husvagnsspekulanten var svår att sätta fingret på, även om han vid en första anblick såg ut som de flesta av den klientel som brukade besöka Boman.

Han var betydligt längre än den gamle mekanikern, och mycket yngre. Någonstans i fyrtioårsåldern kanske. Det var något vagt bekant över honom tyckte Boman. Men han kunde inte sätta fingret på det. Trots den sena hösten var han klädd i en tunn, blekblå jeansjacka. Han hade långt glesnande mellanblont hår och en sådan där lång mustasch som raggare brukar ha.

Han kunde ha varit vem som helst.

Men det var han inte.

Folke Valdemar Boman var som sagt otålig och när han anade att husvagnsaffären var på väg att gå om intet blev han allt mer påstridig och ivrig. Han hade inte gett upp hoppet ännu, trots den tilltänkta köparens mer än lovligt bristande intresse. Det var ett tag sedan han fått in något extra, och pengar behövde han alltid som det verkade. I alla tider hade han haft svårt att behålla några slantar, de hade alltid runnit genom händerna på honom som sand. Även om han prutade lite så skulle pengarna räcka till både restaurangbesöket och en tur in på bolaget. Han började ledsna på hembränt.

Något fruntimmer skulle det dock inte bli pengar över till. Men vad fan, legat med kvinnor det hade han gjort förut, tänkte han och flinade upp sig inför en sista framstöt.

”Nå, hur blir det? Jag kan gå ner en tusenlapp, men det är mitt sista bud”, kastade han ur sig, samtidigt som han rundade husvagnen för att följa efter den yngre mannen som försvunnit bakom husvagnen.

”Vad i helvete...”

De blev de sista orden Folke Valdemar Boman yttrade innan han lämnade jordelivet. Det skulle inte bli något restaurangbesök. Och ingen finare sprit heller, för hans del. Och legat med fruntimmer det hade han ju gjort förut.

Och det var väl tur det.

För mer än så här blev det inte.

I samma veva som mannen i jeansjackan hade rundat husvagnen, hade han stannat till och greppat ett järnspett som stått uppställt mot husvagnen. När Boman kom efter honom runt hörnet stod han beredd och klappade till honom med en vildsint golfsving som skulle ha fått Tiger Woods att gråta av avund. Bomans kutande rygg sträcktes uppåt i en båge samtidigt som hans kropp flög baklänges mot marken av kraften i slaget som träffat honom strax nedanför näsryggen. Folke Valdemar Boman hörde ett krasande i tänderna just innan näsbenet fortsatte upp i hjärnan och han förlorade medvetandet.

Det hela var över på bråkdelen av en sekund.

Mannen i jeansjackan tittade ner på järnspettet i sina händer och sedan på Folke Valdemar Bomans krossade ansikte, vars oseende ögon förvånat stirrade rakt ut i den begynnande kvällen, medan blodet stötvis välldes fram ur det som en gång varit hans ansikte.

Av kraften i slaget hade Boman voltat baklänges och landat på rygg med knäna böjda under sig. Blodet flöt ut och bildade som en liten sjö i den krossade delen av ansiktet. Han låg blickstill. Det fräste till när blodet nådde fram och släckte Bomans nyss tända cigarett som landat bredvid honom när han föll ner på rygg i det daggvåta gräset.

Det var en grotesk syn för vem som helst, men mannen i jeansjackan ställde oberörd ifrån sig spettet mot husvagnsväggen ungefär där det ursprungligen stått, efter att omsorgsfullt ha torkat av det med en näsduk han tagit upp ur fickan. Han tittade ner på sina kläder, liksom för att se om något blodstänk landat på honom.

Medan livet rann ur Folke Valdemar Boman gick mannen i jeansjackan sakta och eftertänksamt från platsen där husvagnen var uppställd och tillbaka till gårdsplanen där han parkerat sin Saab 9000 mellan några av de bilar som Folke Valdemar Boman haft uppställda till försäljning, eller om de var inlämnade för reparation. Mannen i jeansjacka brydde sig definitivt inte om vilket. Han tittade sig mer eller mindre likgiltigt omkring på gårdsplanen och strök sig frånvarande över mustaschen, innan han satte sig i Saaben, böjde sig ner och förde samman de avslitna kablarna till tändningen och motorn motvilligt hackade igång. Han klev ur bilen igen och gick fram till fronten och ställde sig framför strålkastarna för att återigen undersöka sina kläder. Nu med hjälp av ljuskäglan från bilens framljus. Han blev inte stående där någon längre stund utan återvände till förarsätet, till synes nöjd. Han backade runt bilen och körde ut samma väg han kommit.

Mannen i jeansjackan gjorde sig ingen brådska. När han passerade postlådan ute vid infartsvägen till Folke Valdemar Bomans halvsnliga torpställe började han vissla frånvarande. Något han inte slutade med förrän han var tillbaka inne i staden en knapp halvtimme senare.

Han parkerade bilen nere vid hamnen och gick västerut, tillbaka in mot centrum.

Det hade varit en bra dag, tänkte han och ett svagt leende drog över hans bleka ansikte när han satte sig på en bänk för att vänta in den busslinje han så många år tidigare åkt så ofta och så väl lärt känna.

Nu var showen igång trots allt.

Lite sent bara.

Att det varit en bra dag. Det hade nog inte Folke Valdemar Boman hållit med om.

Kapitel 2.

Han kände inte igen ansiktet i spegelbilden. Det var svullet och rödögt, och mycket äldre än han velat att det skulle ha varit. Den enda förmildrande omständighet han kunde finna var att håret fortfarande var sig likt. En aning för mycket och i stort behov av en klippning, men knappt ett enda grått strå såg han.

”Ja, något ska man ju ha att glädjas åt”, sa han för sig själv.

Lennart ”Lenny” Eriksson tittade med illa dold avsmak på sin egen spegelbild, medan han fortsatte att borsta tänderna. Han tog god tid på sig och såg inte ut att frysa fast han stod där i bara kal-songerna.

Det var lite i senaste laget att bo på en camping när det snart var oktober, men å andra sidan fick han vara i fred, tänkte han. Och det brukade inte börja snöa förrän i mitten av november i alla fall numera, annat var det när han var barn. Då var vintern lång, i alla fall vad han kom ihåg.

Som det utvecklats hade han inte haft något annat val än att bosätta sig här när Anna-Lena och han flyttade ifrån varandra i våras. Hon fick behålla huset och ungarna kunde bo kvar hos henne, medan han flyttade ut. Campingstugan i Turistbyn skulle bli en tillfällig lösning och med underhåll för två barn och gamla lån som skulle betalas kunde han spara in lite pengar under sommaren och flytta på riktigt sedan. Så hade han resonerat när han flyttat ut på campingplatsen. Men det var ont om prisvärda lägenheter i staden och under hösten, då studenterna flyttade in för att gå på det nya universitetet, hade lägenhetsbeståndet minskat drastiskt. Så han hade blivit kvar. En stuga på campingen dög åt honom så länge det inte blev ännu kallare.

Förutom att ungarna inte gärna ville hälsa på, så fanns det inte så många nackdelar med att bo här uppe i campingbyn. En fanns det dock. Dusch, toalett och tvättutrymmen låg i det närmaste utomhus, i en sliten vindpinad barack. Det var där han stod nu, på en nergående trall i ett duschbås och borstade tänderna.

Att borsta tänderna ovanligt noggrant var något som han antog var välbehövligt med tanke på kvällen före. Det hade blivit sent. Igen. Precis som det brukade när han var ute på krogen nu för tiden. Han ville gärna vara med och stänga som det verkade.

”Du måste fan skärpa dig. Det håller inte att leva så här”, sa han till det bleka och lite pussiga ansiktet i spegelbilden. Han hade aldrig spottat i glaset tidigare heller, men det var många år sedan som det blivit lika ofta och hårt som på slutet. Att han festade hårt hade inte märkts så mycket på honom ännu. Det var ingen större skillnad på hur han såg ut nu och för något år sedan.

Lenny Eriksson var sedan tidigare aningen fetlagd, kanske hade han 15- 20 kilos övervikt. Det mesta satt runt buken och i ansiktet. Men det var som sagt inte sviterna av supandet, utan en självförvårdad bieffekt av att han slutat röka för tiotalet år sedan. Det var i alla fall vad han ville inbilla sig. Man hostade mindre av godis än av cigaretter. Nackdelen med karamellpåsarna var dock alla kilon som lagts till varandra istället, tills viktökningen stannat upp. På än så länge rätt sida om 100-kilosstrecket. Det var väl bara en tidsfråga innan det slog över. Men i alla fall.

Måttfullhet hade aldrig varit Lennys starka sida och den livsföring han fört, inte bara vad det gällde frossandet i mat och dryck, hade nu börjat sätta synliga spår hos honom. Han brukade dock inte vara typen som bekymrade sig i förväg. Shit happens. Det är liksom reglerna för livet, brukade han tänka medan han emellanåt funderade över vilket som skulle komma först, hjärtinfarkt eller cancer?

Han tog som sagt var inte ut något i förskott. Det finns ju de som klarar sig också, brukade han tänka och ruska av sig de dystra framtidsutsikterna han ändå anade fanns där borta någonstans i en framtid som kom allt hastigare emot honom. Det som ska hända

brukar ju hända hur man än förbereder sig, brukade han tänka. Och då får det väl lösa sig på det ena eller det andra sättet. Det hade det i varje fall gjort hittills.

På senare tid hade han dock börjat tveka över om huruvida saker och ting skulle lösa sig. Motgångarna hade kommit allt för tätt på slutet. Det gick liksom lite väl dåligt.

Lenny Eriksson ryckte lite på axlarna för att skaka av sig de negativa tankar han inlett dagen med, och torkade sig under armarna lika hastigt som han tvättat av sig.

Tankarna ville inte sluta snurra, han kunde helt enkelt inte släppa det senaste privata bakslaget. Det som inneburit att han fått mer tid över till att festa runt. Först hade det varit skilsmässan. Och så kom uppsägningen från fabriken på det. Det hade inte varit hans roligaste halvår precis.

Han ruskade omedvetet på huvudet när han tänkte tillbaka på den där dagen för en dryg månad sedan då han fick beskedet om att han fått sparken.

Arbetsbrist hade de sagt. De hade inte tillräckligt med jobb för att ha honom kvar. Lågkonjunkturen hade slagit hårt och nedskärningar var enda lösningen.

Det hade absolut ingenting att göra med Lennys dåliga rygg och återkommande sjukskrivningar, hade den nya personalchefen försäkrat när han gav honom beskedet att han kunde packa och gå hem. Lenny hade trott vad han velat om den saken, men det var bara att acceptera. Facket hade inte varit till någon direkt nytta heller. De hade skyllet på än det ena och än det andra. Det var förordningar hit och lagar dit. De kunde inte göra något åt uppsägningen, men de hade lyckats ordnat ett hyfsat avgångsvederlag åt honom, som plåster på sären. Om han inte bråkade alltför mycket.

Lenny Eriksson tänkte inte bråka. Det var inte hans stil. Och egentligen hade han aldrig riktigt trivts med jobbet på fabriken heller, trots att han arbetat där i närmare 20 år. Det hade bara varit ett enkelt och lättsamt sätt att tjäna pengar till uppehållet. Jobbet i sig hade aldrig intresserat honom. Pengarna däremot, var något som han hade behövt mer av när han var ung och hade haft hus och

en växande familj. Nu när han var ensam klarade han sig på betydligt mindre. Det var vad han tänkt där och då, i sann optimistisk Lenny-anda.

Nu hade det dock gått en månad sedan uppsägningen och pengarna började ta slut. Han hade inte betalat något underhåll den här månaden för barnen och något avgångsvederlag hade han inte sett till ännu. Det kunde dröja till jul hade de sagt. Då skulle han ju i alla fall kunna köpa julklappar åt ungarna.

Någon ersättning från A-kassan hade han inte heller fått. Och vad det gällde den så var han mindre optimistisk. Det var karens si och så många dagar. Och det kunde dröja innan utbetalningen skulle komma, hade den lätt förvirrade kvinnliga handläggaren han blivit tilldelad på arbetsförmedlingen sagt. Men det fick han ta med A-kassan. Inte med dem.

Efter besöket på Arbetsförmedlingen hade han inga stora förhoppningar om att någon, någonsin, i landet Sverige skulle kunna få ett nytt jobb via den institutionen. Allra minst han själv.

Lenny rös till av avsmak vid minnesbilden från besöket. Det hade varit lätt att deppa ihop. Men som sagt, Lenny Eriksson var inte den typen. Han hade lyckats finna en egen lösning som skulle hålla honom på fötter, i alla fall på kort sikt, trodde han.

Han tittade på klockan och såg att han med lite tur skulle hinna med rätt buss ner till staden om han skyndade sig. Att komma för sent första dagen på det nya jobbet, framförallt när man ska arbeta kvällspass, skulle inte vara någon vidare bra början, tänkte han. Dessutom var han inte upplagd för någon promenad. Det var han om sanningen ska fram inte alltför ofta. Han flinade till av självinsikten och skyndade sig tillbaka till den lilla tvåbäddstugan. Han letade rätt på plånboken, mobiltelefon och en jacka och var lika snabbt på väg därifrån igen.

Solens strålar slog emot honom fastän klockan var närmare eftermiddag än mitt på dagen. Det var ovanligt fint för att vara höst. Han lät blicken glida runt däruppe och det mesta han såg var grannar och skog. Men när han närmade sig parkeringsplatsen kunde han se havet. Och det från en vidunderlig utsiktspunkt.

Campingbyn låg placerad uppe på det norra av stadens två berg. Han bodde i en mellannorrländsk stad med runt 100 000 medborgare. Den låg vackert inbäddad i en dalgång och i anslutning till havet. Medan han gick mot busshållplatsen passerade han campingbyns igenbommade incheckning. Man hade inte gjort sig någon brådska att öppna ännu, kunde han nöjt konstatera. Hyran skulle ha betalats senast i dag, om han ville bo kvar en vecka till. Nu fick han ett oväntat uppskov med betalningen. Han hade fortfarande några hundralappar kvar i plånboken efter gårdagens krogsväng och ville gärna behålla dem ett tag till.

Det var inte många passagerare på bussen den här tiden på dagen. Ungarna som brukade åka hade börjat skolan för länge sedan. Det var bara några pensionärer som antagligen skulle in till stan och handla. Busschauffören var av något oidentifierbart, troligen asiatiskt, ursprung och flinade upp sig när han fick jämna pengar.

”Lite gläder somliga”, tänkte Lenny när han satte sig tillrätta längst bak i bussen och funderade. Kanske var det här vikariatet den öppning han väntat på. Hur som helst slapp han i alla fall gå och dra benen efter sig tills han hittade något annat, funderade han. Han smakade på orden:

”Hej, jag är Lenny Eriksson, reporter på Bladet.” Det lät förvånansvärt bra.

Han flinade som en förväntansfull skolpojke. Det var allt en jävla tur att jag gjorde den där arbetsprövningen på Bladet när jag var sjukskriven, tänkte han.

Kapitel 3.

Lars-Peter Ström var förbannad. Det var inte hans dag. Det var tydligt att allt och alla skulle jävlas med honom. Nu satt han i en gigantisk bilkö. Och det verkade inte som om han skulle komma speciellt långt framåt inom de närmsta minuterna.

”Men för i helvete... Kör då”, skrek han och slog med de stora händerna på ratten. Han började bli allt mer stressad.

Det hade börjat jäkglas redan på morgonen. Normalt sett brukade de turas om att köra budbilen, men de andra två medarbetarna på Bildetaljen hade ringt sig sjuka så Lars-Peter hade fått sköta hela ruljangsen själv. Han hade packat alla försändelser som skulle skepas från staden med bussgods, lastat budbilen och gett sig iväg. Han hade hunnit precis i tid. På vägen tillbaka till lagret hade han fått punktering på ett bakhjul, sladdat mot en stolpe och repat lacken på den nya budbilen. Ett metallfärgat veck syntes tydligt på sidan av lastskåpet. Den redan tunna budgeten skulle tänjas ytterligare.

Han hade varit svettig, arg och trött när han kommit tillbaka till lagret. Det hade inte blivit bättre under dagen. Huvudägarna, ett Stockholmsföretag, hade ringt och meddelat att de skulle ha en telefonkonferens för att tala om det dåliga kostnadsläget i koncernen. Detta skulle ske direkt efter lunch. Lars-Peter Ström, som fungerade dåligt utan mat, hade naturligtvis inte hunnit med att äta under lunchtimmen, än mindre gå på toaletten. Eftersom han plötsligt ensam skulle sköta tre mans jobb hade han varit lagom glad över detta telefonmöte. Dessutom hade han börjat få migrän av stressen, men han hade bitit ihop. Att företaget kunde gå så dåligt som de i Stockholm antytt, föreföll honom orimligt med tanke på hur mycket jobb han haft att sköta hittills under dagen.

”Vilka. Jävla. Idioter”, sa han irriterat högt för sig själv när han tänkte tillbaka på mötet. När väl konferensen varit över hade en mängd samtal med beställningar på avgasrör, kromlister och skärmkanter strömmat in. Dessutom fick han ta emot en massa klagomål på att ingen svarat i telefonen på hela dagen. Och insinuationer om att de på Bildetaljen bara latade sig och vägrade svara i telefonen för att slippa undan arbete. Det sistnämnda var något som irriterade Lars-Peter Ström oerhört eftersom han faktiskt var en arbetsvillig och god arbetskamrat. Som dessutom för dagen hade tre jobb att sköta. Och alla tre samtidigt. Nu var måttet snart rågat och vid det sista samtalet för dagen hade han fått anstränga sig till bristningsgränsen för att inte be den stackars åttiårige och smått senile bensinmacksägaren från en liten by i Ångermanland att fara och flyga när han för tredje gången den dagen upprepade sin beställning av en komplett sats avgasrör till en Mazda 626 årsmodell 88.

Ström var normalt sett alltid lugn och sansad trots att hans utseende talade för motsatsen. Han var i den främre hälften av de fyrtio. Närmare två meter lång och påminde lite om en gammaldags brottare. Han hade en V-formad kropp, kortklippt illrött hår och stora utstående blomkålsöron. I normala fall talade han med mild och vänlig röst. Något som innebar att de som aldrig träffat honom mer än på telefon, brukade få en smärre chock när de väl mötte honom i verkligheten. Lars-Peter Ström motsvarade inte alls deras förväntningar snarare tvärtom. Där de förväntat sig en mes dök det upp ett monster. Fördelen med hans utseende var att de som sett honom aldrig tordes vara otrevliga mot honom, ens i telefon. Ett faktum som sparade honom en massa obehag eftersom han inte kände sig riktigt komfortabel i stressande situationer.

Nu var Ström väldigt nära gränsen för vad han tålde.

Att företaget han jobbade åt hade leveransgaranti som försäljningsargument, underlättade inte hans arbete dagar som denna, när de andra var sjuka. Allt som beställdes före en viss tid, skulle levereras över dagen. Annars fick kunderna garantipengar. Något som tydligen kostade företaget massor runt om i landet. Medarbetarna där var tydligen inte lika pliktrogna som Lars-Peter Ström.

Ström hade till slut hunnit trycka i sig en tjockkorv med en hela räksallad och en Pucko innan han påbörjade dagens sista leverans och blodsockerhalten var delvis återställd. Det blixtrade till inne i skallen på honom efter en ofrivillig huvudskakning över företagsledningens inkompetens, och han fattade om huvudet med båda händerna för att lindra trycket från migränen. Ström muttrade bistert över det faktum att företaget antagligen skulle få stå för en del kompensationspengar den här dagen också. Med tanke på den nyligen avslutade telefonkonferensen kändes det allt annat än bra för Lars-Peter Ström att han just nu var på väg att dra på sig nya kompensationsutbetalningar, bara några timmar efter ett avslutat krismöte. Dessutom hade han den här körningen utanför staden kvar.

Lars-Peter Ström hade arbetat upp sin egen stressfaktor maximalt, och nu kändes det som om det var just den här turen allt hängde på. Han var dessutom redan försenad. Han hade i alla fall klarat av eftermiddagsturen till bussen utan missöden. Bara han kom ur den här jävla bilköen kanske han skulle hinna tillbaka i tid.

”Vad fan, sitter du och föder...”, skrek han argsint till en kvinna som inte kom ur startgropparna fort nog när ljuset slagit om. Det hann bli rött igen och han fick bromsa in skåpbilen bakom kvinnans lilla Renault 5:a.

Det blixtrade återigen för ögonen på honom och han undslapp sig en tung suck. Förutom kompensationspengarna skulle han förmodligen få jobba över i kväll också.

Lars-Peter Ström tänkte att värre än så här, det kunde det inte bli. Han hade fel. Det kunde det. Han bara visste det inte ännu.

Kapitel 4.

När larmet kom var Elofsson ensam inne på kriminalavdelningen. Kollegan Nilsson som var den som skulle ha kvällspasset hade gått för att hämta kaffe. Själv hade han gjort sig beredd för att gå hem. Han befann sig i det samlingsrum som stadens kriminalavdelning brukade hålla till i för genomgångar.

De flesta av kriminalens poliser hade annars egna små rum inne på polishuset, men eftersom man hade en ganska varierande bemanning på kriminalen och man jobbade olika skift så var det sagt att man efter 17.00 skulle arbeta inifrån samlingsrummet, om man inte meddelade annat vill säga. Detta eftersom de skulle vara lättare att få tag i kriminalarna där. Det hade i alla fall Länspolismästaren bestämt. Han gillade att bestämma hade de märkt.

Länspolismästaren var relativt ung för att vara länspolismästare. Han var runt 50 år och många av de poliser han hade under sig var betydligt äldre. Stig Elofsson var en av dem. På det stora hela skötte sig Länspolismästaren bra. Han hade arbetat som vanlig polis på stationen tidigare, när han varit yngre. Och det trodde en del skulle ha legat honom i fatet. Han hade dock klarat den biten bra. Kanske för att det inte var så många som kom ihåg honom. Elofsson gjorde det inte. Men å andra sidan brukade han inte vara den som lade sådana saker på minnet. Den enda kritik man kunde ana hos poliserna i staden, var att Länspolismästaren var lite väl intresserad av att vara i rampljuset. Och av att försöka lägga sig i minsta detalj.

Detta var alltså anledningen till att polisinspektör Stig Elofsson inte satt inne på sitt rum som han brukat göra. Det var nya regler som gällde.

Strax före 17 så hade Elofsson tagit med sig sina ytterkläder och

flyttat sig till samlingsrummet för att vänta in sin avlösning där. Han hade arbetat sedan åtta på morgonen och den här kvällen var det hans tur att arbeta den obligatoriska överlappningstimmen för att de andra skulle kunna gå hem i enlighet med vanlig kontorstid.

Kriminalpolisen var i normala fall ganska lågt bemannad under kvällstid. Mitt i veckan var det oftast bara en man som hade kvällspasset, som började klockan 18.00. Händes det något av vikt brukade man låna personal av ”ordningen” som hade en större styrka för att kunna patrullera och hålla ordning på det lilla bus som rörde sig i staden. Krävdes det flera kriminalare på kvällarna var det övertid som gällde. Oftast var det lugnt, och då satt den kvällsarbetande polisen och arkiverade nedlagda utredningar. Något som också den överlappande polisen brukade ha för vana att göra under den timmen han väntade på avlösning.

Det brukade bli en del på en kväll. Inte allt utreddes som det skulle heller för den delen. Det blev ofta att det lite lättvindigt skrevs ”Inget utredningsuppdrag” och så lade man helt enkelt ner ärendena. Det fanns varken tid eller resurser att göra polisjobbet på rätt sätt längre, och mycket hastades igenom. Oftast nöjde sig medborgarna med en kopia av sin polisanmälan som de kunde lämna till sina försäkringsbolag.

Nu för tiden var det lätt att var tjuv, hade Elofsson tänkt när han lagt det sista brevet, som skulle nå en besviken målsägare om någon dag, på den redan ansenliga hög med färdigutredda ärenden, som låg i korgen för utgående brev.

Tiden var ute och Elofsson hade som sagt varit på väg att göra kväll, när telefonen ringde. Nilsson hade sin vana trogen kommit exakt på klockslaget, men direkt vänt i dörren för att hämta kaffe, istället för att ta avlösningen som inneburit att Elofsson fått gå hem i tid för en gångs skull. Det hade inte hänt på länge.

”Vänta... kaffe... kommer snart...” hade Nilsson väst med sin hesa röst och försvunnit tillbaka ut i korridoren, innan Elofsson hunnit säga något. Han hade suckat och börjat ta på sig ytterkläderna. Det hade inte hänt något speciellt så avlösningen skulle ändå gå ganska fort.

När han körde ut huvudet ur dörröppningen för att titta efter Nilsson började en av telefonerna bakom honom att ringa. Elofsson vände huvudet tillbaka in mot samlingsrummet. Det var ett sterilt och kallt rum med vita svagt mönstrade tapeter som såg mer smutsgrå ut än vita. Det fanns inga tavlor och personliga tillhörigheter som smyckade väggarna, utan det var ett fullkomligt sterilt rum. Det var utrustat med de vanliga polisiära attiraljerna; en whiteboard-tavla, overheadapparat och ett par datorer strategiskt utplacerade mitt emot varandra på ett stort fyrkantigt skrivbord som stod intill en av väggarna, ett par extrastolar staplade intill en annan vägg, i fall att man behövde köra en större genomgång.

Allt detta registrerade Elofsson för kanske tusende gången när hans trötta resignerade blick vändes mot den skrällande telefonen på skrivbordet, och på vägen mot telefonen liksom sökte av rummet för att se om det ändå inte fanns någon annan än han som kunde svara i den förbannade telefonen. Det gjorde det inte.

Elofsson var en magerlagd man som närmade sig de sextio. Han såg tänd och slitna ut och de mörkblå uniformsbyxorerna med tillhörande lågskor till trots såg han inte direkt ut som en polis där han stod i dörröppningen med den slitna toppluvan nerdragen över öronen. Han såg mer ut som en A-lagare tagen på bar gärning, på väg att smygöppna en öl inne på kvartersbutiken, där han stod och tvekade över om han skulle svara i telefonen eller inte. Han tittade ut i korridoren igen. Ingen Nilsson.

”Fan också”, sa han uppgivet innan han tog ett par tveksamma steg tillbaka in i rummet mot den skrällande telefonen. Han rafsade åt sig luren och kopplade därmed automatiskt över till sin officiella polisröst och hasplade ur sig sin standardreplik för telefonsvar.

”Elofsson, kriminalen.”

”Det ligger en döing härute i Fors”, sa den anonyma rösten i andra änden.

”Va?”, sa Elofsson samtidigt som innebörden av ordet ”döing” trängde in i hans hjärna och talade om för honom att det inte skulle bli någon hemgång. Det skulle bli övertid i stället.

”Det är någon som har slått ihjäl han”, förtydligade den anony-

ma rösten på det lite bonniga sätt som Elofsson snabbt identifierade som den dialekt infödingarna en bit väster om staden talade.

Nu var det inte så att Elofsson var snobbig och nervärderande mot dem med dialekt, men åren som polis hade lärt honom att vara uppmärksam på det mesta, och rent automatiskt hade han registrerat detta med telefonröstens dialekt i samma veva han svarat i telefonen. Rösten tillhörde någon som var född och uppvuxen i västra delarna av landskapet.

”Vem är det jag talar med och vem är det som är död? Och var är den döde någonstans?” frågade Elofsson något förvirrat, samtidigt som hans blick febrilt irrade runt i rummet efter en penna och något att skriva på.

”Jag tror det ä Boman som ä dö, men jag är inte riktigt säker...”, sa rösten i telefonen.

Elofsson fick tag på en sladdrig whiteboardpenna, knappast ett idealiskt skrivdon, men det fick duga så länge. Fan, om jag varit inne på mitt eget rum, tänkte han och skrev ner orden ”Boman” och ”Fors” med röd färg på baksidan av menyn från en reklamfolder från en lokal pizzeria.

”Ok, vi tar det här från början nu. Berätta vad som hänt. Vem är du och var någonstans är den här döde Boman?”, sa Elofsson, som återigen börjat fungera som den polis han var.

”Jag heter Ragnvald Svan och skulle hämta en bil här hos Boman i Fors...” sa rösten.

Vad Ragnvald Svan sedan sa hörde inte Elofsson, eftersom telefonsamtalet överröstades av Nilsson som kom in i rummet och med hög röst förkunnade att nu kunde minsann Elofsson gå hem. Elofsson viftade frenetiskt med handen åt Nilsson att han skulle vara tyst. Nilsson bet av sin ljudliga ordström och Elofsson kunde återgå till telefonsamtalet med mannen som sa sig heta Ragnvald Svan.

”Ursäkta, vad sa du på slutet?” sa han i luren.

”Jag skulle hämta bilen hos Boman. Ja, han laga ju bilar... Boman alltså...”, sa rösten, som tillhörde Ragnvald Svan, och fortsatte, ”... frugan släppte av mig ute vid vägen och jag gick iväg dit ner för att hämta bilen.”

”Uhm”, sa Elofsson tankspritt medan han fortsatte kludda på pizzafoldern.

”Jag såg inte till Boman någonstans men bilen var ju klar, så jag tänkte att jag tar väl den i alla fall å far hem. Jag har ju gjort så förut och betalat honom senare”, sa Ragnvald Svan och tystnade. När han inte fick någon reaktion från Elofsson fortsatte han:

”Han är ju inte alltid hemma... ja, Boman alltså”, sa han menande, ungefär som om Elofsson inte fattade vem han talade om. Elofsson satt tyst och lyssnade samtidigt som han funderade över vad Ragnvald Svan berättade. Låt oss hoppas att den här Boman inte bara är skadad, utan att han verkligen är död, tänkte han. Annars hinner han väl dö innan jag får ur den här karln vad som hänt. Elofsson avbröt Ragnvalds Svans omständliga berättelse.

”Är du säker på att han är död, den här Boman?”, sa han.

”Ja, en av dem är i alla fall död. Det ä rå säkert”, sa Ragnvald Svan på sin speciella dialekt..

”EN av dem?” Elofsson skrek till så att rösten stockade sig i halsen på honom av överraskning.

”Är det fler än ett lik där?” pep han sedan förvånat i luren, medan han försökte få tillbaka rösten. Han kände att han började tappa greppet om Ragnvald Svans berättelse.

”Nja...”, fortsatte Svan och drog på orden.

”Den andre var nog han som körde skåpbilen...” fortsatte han.

”Skåpbilen?”, sa Elofsson frågande. Nu hade han tappat tråden helt. Han satt med öppen mun och tittade omväxlande på telefonen och på Nilsson som nyfiket stod och betraktade Elofssons staplande försök till telefonförhör.

”Det stod en vit skåpbil parkerad i vägen, så jag kom inte därifrån”, fortsatte Ragnvald Svan oberörd över polismannens svårigheter att hänga med i svängarna.

”Eftersom jag inte såg nån människa så gick jag runt för att se om jag hittade någon som kunde flytta på skåpbilen. Det var då jag hitta dem.”

”Då hittade du alltså två döda människor?” sa Elofsson, som trodde sig börja få grepp om händelserna igen.

”Nä”, sa Svan. ”Det var bara en som var dö. Den andre har nog bara svimmat”.

Där och då gav Elofsson definitivt upp tanken på hemgång.

”Stanna där du är och rör för fan ingenting, vi kommer ut”, sa han i luren.

Kapitel 5.

När Lars-Peter Ström äntligen kunde svänga av europavägen och in mot den lilla bruksorten Fors, hade han bara en enda tanke i huvudet. Och det var att så snabbt som möjligt lasta av kartongen med skärmkanter och komma iväg igen. Han hade dock på känn att det inte skulle gå fullt så smidigt som han hoppades eftersom kunden han skulle till alltid betalade kontant och inte mot faktura.

I vanliga fall brukade det gå rätt snabbt att leverera grejer till bilverkstäderna och mackarna. De hade ofta öppet även på eftermiddagar och kvällar så det var bara att lämna av prylarna och få en kråka på ordersedeln och fara hem. Han hade inga stora förhoppningar om snabb hemfärd nu när han skulle till en, i Ströms tycke, halvskum bilreparatör vid namn Boman.

Hos den här Boman tog det alltid tid. Det visste Ström sedan tidigare besök. Eftersom Boman inte hade någon registrerad firma krävdes han alltid på kontant betalning vid leverans. Att Bildetaljen ändå levererade reservdelar hem till honom berodde på att han var en stadig kund, och att han varje år handlade för försvarbara summor.

Reservdelsbranschen för bildelar blev allt mindre och stora kedjor som Biltema och Mekonomen höll på att konkurrera ut små leverantörer som Bildetaljen. Direktiven från högre ort var att det gällde att vara rädd om alla trogna kunder. Därför levererade Lars-Peter Ström och hans kollegor på Bildetaljen fortfarande reservdelar hem till sådana typer som Folke Valdemar Boman, trots att de i egentlig mening inte var företag. Själv hade Ström inte kunnat bry sig mindre. Han hade helst sett att sådana som Boman handlade på Biltema